

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 06/25/2020
Spisová značka: 25 Cdo 3536/2018
ECLI: ECLI:CZ:NS:2020:25.CDO.3536.2018.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Náhrada škody
Dokazování
Vady řízení
Dotčené předpisy: § 420 obč. zák.
§ 101 odst. 1 o. s. ř.
§ 118a odst. 1 o. s. ř.
§ 132 o. s. ř.
§ 157 odst. 2 o. s. ř.
Kategorie rozhodnutí: C

25 Cdo 3536/2018-237

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Roberta Waltra a soudkyň JUDr. Hany Tiché a JUDr. Martiny Vršanské v právní věci žalobkyň: a) **J. J.**, narozená XY, bytem XY, b) **L. P.**, narozená XY, bytem XY, obě zastoupené JUDr. Benjaminem Zollmannem, advokátem se sídlem Na Florenci 1055/35, Praha 1, proti žalované: **STANEST, s. r. o.**, IČO 28087721, se sídlem Křenova 438/7, Praha 6, zastoupená JUDr. Františkem Kosíkem, advokátem se sídlem Vodičkova 699/30, Praha 1, o 171.319 Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 185/2012, o dovolání žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2018, č. j. 35 Co 59/2018-216, takto

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2018, č. j. 35 Co 59/2018-216, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 8. 2017, č. j. 4 C 185/2012-181, **se zrušují** a věc **se vrací** Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 8. 8. 2017, č. j. 4 C 185/2012-181, zamítl žalobu o povinnost žalované zaplatit žalobkyním 171.319 Kč (výrok I), uložil žalobkyním nahradit žalované náklady řízení ve výši 120.225,60 Kč (výrok II) a uhradit náklady státu ve výši 49.464 Kč (výrok III). Ve věci šlo o náhradu škody, kterou měla žalovaná způsobit žalobkyním ke konci roku 2010 tím, že neoprávněně těžila dřevo na jejich pozemku parc. č. XY o výměře 12.794 m² v k. ú. XY, zapsaném na LV XY. Žalovaná částka měla sestávat z nákladů vzniklých neoprávněnou těžbou dříví (zalesnění, ožínání, ochrana před klikorohem) ve výši 42.158 Kč, hodnotou

neoprávněně vytěženého dříví ve výši 107.565 Kč, nákladů na vypracování znaleckých posudků a nákladů na činnost geodeta Ing. Martina Suchého ve výši 17.796 Kč a hotových výdajů ve výši 3.800 Kč (pořizování výpisu z katastru nemovitostí 100 Kč, cestovné 3.000 Kč, telefon a poštovné 700 Kč). Ohledně výše škody žalobkyně předložily k žalobě předávací protokol geodeta Ing. Martina Suchého, který vytyčil pozemek, na kterém byla prováděna neoprávněná těžba, dále znalecký posudek Ing. Františka Hruzy, který vypočetl náklady vzniklé neoprávněnou těžbou, znalecký posudek Ing. Martina Vlasáka stanovující hodnotu neoprávněně vytěženého dříví, faktury za jejich pořízení a doklady na další náklady vzniklé v souvislosti se škodou. Žalovaná předložila znalecký posudek Ing. Josefa Veláta, který určil výši škody na pozemku žalobkyň částkou 29.770 Kč. V průběhu řízení byl vypracován revizní znalecký posudek Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů Brandýs nad Labem (dále též „znalecký ústav“) ze dne 11. 4. 2016, který konstatoval, že rozsah škody již nelze spolehlivě zjistit s ohledem na časový odstup od škodné události, jde-li o rozsah vytěžené dřevní plochy, Ing. Hruza jej ve svém znaleckém posudku blíže nespecifikuje a ohledně výpočtu množství neoprávněně vytěženého dříví je jeho postup nepřezkoumatelný. Ohledně výpočtu dalších nákladů vzniklých neoprávněnou těžbou znalecký ústav konstatoval, že tyto činnosti by po vykonané mýtní těžbě musel hospodařící subjekt vykonat i při běžném hospodářství. Pokud jde o stanovení neoprávněně vytěžené dřevní plochy, jak ji stanovil Ing. Vlasák, nemá k ní revizní posudek připomínek za předpokladu zřetelného rozlišení hranice v průběhu místního šetření znalce a za předpokladu vyloučení pozdějších neautorizovaných zásahů. Jde-li o stanovení objemu neoprávněně vytěžených stromů, je posudek Ing. Vlasáka dle znaleckého ústavu nepřezkoumatelný, posudek Ing. Veláta je pak ohledně stanovení neoprávněně vytěžené dřevní plochy spekulativní a neprokazatelný a ohledně stanovení objemu neoprávněně vytěžené dřevní hmoty neodpovídající běžnému metodickému postupu. Žalobkyně byly soudem prvního stupně následně vyzvány ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř., aby označily důkazy ke zjištění, kdy žalovaná neoprávněně vytěžila dřevo, dále ve smyslu § 118a odst. 1 o. s. ř. k doplnění skutkových tvrzení ohledně výše škody, z čeho přesně se skládá částka 42.158 Kč, dále dle § 118a odst. 1) a 3) o. s. ř. k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů, na jaké rozloze došlo k vykácení stromů, jaký porost se na uvedené rozloze nacházel, kolik dřeva bylo vykáceno, zda se počítaly pařezy, jak bylo zjištěno, které stromy byly vykáceny neoprávněně a které byly naopak zasaženy kůrovcem nebo jiným způsobem a byly vykáceny z tohoto důvodu žalobkyněmi a jaké další škody měly vzniknout a v důsledku čeho je vzniklá ztráta za zalesnění, ožínání, ochranu před klikorohem a před zvěří. Žalobkyně v reakci na výzvu soudu zopakovaly svá žalobní tvrzení, znovu odkázaly na již předložené znalecké posudky a navrhly vypracovat znalecký posudek z oboru dendrologie na stáří pařezů, dle kterého by dle jejich názoru bylo možno určit neoprávněně vytěženou dřevní plochu a množství vytěžené dřevní hmoty, případně navrhly doplnit znalecký posudek a metodický postup Ing. Vlasáka tak, aby znalecký ústav mohl posoudit správnost či nesprávnost znaleckých závěrů Ing. Vlasáka. Navrhly rovněž provedení výslechu svědka M. J., manžela jedné z žalobkyň. Soud prvního stupně zamítl tyto návrhy na doplnění dokazování pro nadbytečnost (bez podrobnějšího odůvodnění) a uzavřel, že žalobkyně neunesly ve sporu břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V řízení bylo nesporným, že žalovaný porušil právní povinnost ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. tím, že bez souhlasu žalobkyň těžil dřevo na jejich pozemku. Pokud však jde o škodu, není vůbec zřejmé, z jakých položek se skládá hodnota neoprávněně vytěženého dříví ve výši 107.565 Kč a čím jsou tvořeny náklady vzniklé neoprávněnou těžbou ve výši 42.158 Kč. Odkazem na znalecké posudky žalobkyně nesplnily řádně svoji povinnost tvrzení, neboť dle soudu prvního stupně znalecký posudek představuje důkazní prostředek sloužící k prokázání tvrzených skutečností a nelze jím nahrazovat žalobní tvrzení.

K odvolání žalobkyň Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 3. 2018, č. j. 35 Co 59/2018-216, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé, změnil jej ve výrocích o náhradě nákladů řízení mezi účastníky a vůči státu co do jejich výše, jinak jej v těchto výrocích jako věcně správný rovněž potvrdil (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení

(výrok II). Vyšel ze zjištění soudu prvního stupně a zcela se ztotožnil s jeho právními závěry. K nim dodal, že rozsah škody není možno stanovit ani úvahou soudu ve smyslu § 136 o. s. ř., což konstatoval znalecký ústav ve svém revizním posudku, a soudu prvního stupně nelze vytýkat, že neprovedl výslech svědka J., neboť takovým důkazem nemohl být nahrazen nedostatek žalobních tvrzení.

Proti rozsudku odvolacího soudu podaly žalobkyně dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení otázky hodnocení důkazu znaleckým posudkem. Odkazují na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 25 Cdo 39/2007), od níž se soud prvního stupně a odvolací soud dle jejich názoru odchýlil a která říká, že jestliže soud má pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemá odborné posouzení nahradit vlastním názorem, nýbrž provést výslech znalců, popř. podrobit znalecké posudky reviznímu znaleckému zkoumání. Pokud revizní znalecký posudek nemohl odpovědět na otázky soudu a existuje jiný způsob, jak na podstatnou skutkovou otázku odpovědět (obrátit se na znalce z oboru dendrologie, případně doplnit znalecký posudek Ing. Vlasáka a provést výslech svědka J. a důkaz fotodokumentací stavu v roce 2011), měl soud prvního stupně, potažmo odvolací soud, pokračovat v dokazování. V opačném případě soudy znemožnily žalobkyním unést důkazní břemeno. Žalobkyně rovněž odkazují na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1763/2011, dle kterého je soud povinen hodnotit důkaz znaleckým posudkem stejně jako jiné důkazy a vyvstanou-li pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, je povinen pokusit se odstranit vzniklé pochybnosti obstaráním dalších důkazů. Jde-li o břemeno tvrzení, žalobkyně se domnívají, že škoda byla v žalobě dostatečně tvrzena, přičemž úvaha o výši škody na lesním porostu je dle nich natolik závislá na posouzení konkrétních skutkových okolností případu, že zpravidla vylučuje formulaci obecného pravidla pro obdobné případy. Mají za to, že jde o otázku dovolacím soudem dosud neřešenou. Dále pak rozporují způsob, jakým byl hodnocen znalecký posudek Ing. Vlasáka. Navrhly proto zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání navrhla jeho odmítnutí. Uvedla, že žalobkyně správně nevymezily dovolací důvod a přípustnost dovolání, přičemž dovolací námitky se vztahují pouze ke způsobu dokazování a vychází z vlastní verze skutkového stavu, což je nepřípustné. Neunesení důkazního břemene si dle žalované zapříčinily žalobkyně, které si navíc protirečí, jestliže původně argumentovaly, že soudy měly pro své rozhodování dostatek důkazů, a nyní naopak tvrdí, že soudy nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť odvolací soud se při řešení procesní otázky splnění povinnosti žalobkyň tvrdit rozhodné skutečnosti (unést břemeno tvrzení) odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání je důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Vzhledem k ustanovení § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, se věc z hmotněprávního hlediska posuzuje podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), neboť jde o právní poměry vzniklé před 1. 1. 2014.

V projednávané věci je základním předpokladem odpovědnosti žalované za škodu dle § 420 obč. zák. způsobení škody, tedy snížení majetkového stavu žalobkyň. V daném případě bylo

nesporným, že žalovaný porušil právní povinnost tím, že bez souhlasu žalobkyň těžil dřevo na jejich pozemku. Spornou se však stala otázka výše škody, ohledně níž žalobkyně poukázaly na znalecké posudky Ing. Vlasáka a Ing. Hruzy a protokol geodeta Ing. Suchého a uvedly, že výše škody je dána náklady vzniklými neoprávněnou těžbou dříví na vymezeném pozemku (zalesnění, ožínání, ochrana před klikorohem), hodnotou neoprávněně vytěženého dříví, náklady na vypracování znaleckých posudků, náklady geodeta a hotovými výdaji na pořízení výpisu z katastru nemovitostí, cestovné, telefon a poštovné.

Podle § 101 odst. 1 o. s. ř. jsou účastníci povinni zejména tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení.

Podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

Břemenem tvrzení se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že určitá skutková okolnost nemohla být prokázána, neboť vůbec nebyla účastníky tvrzena. Rozsah povinnosti tvrzení a rovněž důkazní povinnosti určuje skutková podstata hmotněprávní normy, jež má být aplikována. Jestliže účastník řízení netvrdil všechny rozhodné skutečnosti významné pro rozhodnutí, muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. 33 Cdo 1074/2011).

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2725/2007, jestliže po poučení soudu prvního stupně podle § 118a odst. 1 o. s. ř. žalobce nedoplnil vylíčení rozhodných skutečností opisem údajů z listin, které navrhl jako důkaz a které byly oběma účastníkům známy, jeho nečinnost v tomto směru nezakládá důvod k zamítnutí žaloby pro neunesení břemene tvrzení. Ve vztahu k těmto skutečnostem účastník splní svou povinnost tvrzení, kterou mu ukládá § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř., již tím, že navrhne, aby tyto listiny byly provedeny jako důkaz k prokázání jeho tvrzení; není třeba, aby jednotlivé údaje z těchto listin opakoval, případně je popisoval. Na úplnost tvrzených právně významných skutečností je třeba usuzovat na základě předběžné právní kvalifikace skutkového děje, kterým žalobce odůvodňuje opodstatněnost svého nároku.

Jestliže žalobkyně ke svým tvrzením o vzniku majetkové újmy poukázaly na znalecké posudky, v nichž jsou uvedeny základní skutečnosti, jež představují snížení majetkového stavu žalobkyň, a navrhly tyto posudky jako důkazy k prokázání svých tvrzení, nelze přisvědčit odvolacímu soudu, že ve vztahu ke vzniku majetkové újmy chybí vylíčení rozhodných skutečností a že žalobkyně ani po poučení soudu podle § 118a odst. 1 o. s. ř. nesplnily svou povinnost tvrzení, a nelze mu přisvědčit ani v tom, že ze závěrů zmíněných znaleckých posudků nevyplývají základní skutečnosti ohledně plochy neoprávněné těžby na pozemku žalobkyň a rozsahu neoprávněné těžby provedené žalovanou. Přisvědčit nelze ani závěru, že odkazem na znalecké posudky žalobkyně nesplnily řádně svoji povinnost tvrzení proto, že znalecký posudek představuje důkazní prostředek sloužící k prokázání tvrzených skutečností a nelze jím nahrazovat žalobní tvrzení, jak uzavřel soud prvního stupně a odvolací soud tento jeho závěr potvrdil. Uvedený postup totiž ustálená judikatura výslovně připouští (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 25 Cdo 4994/2016, uveřejněný pod číslem 31/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Otázka přezkoumatelnosti a správnosti znaleckých posudků (např. použití správné metodiky a jejího řádného provedení) a jiných odborných vyjádření je již otázkou hodnocení důkazů, která se týká procesu dokazování a unesení důkazního břemene. Zpochybněním závěrů znaleckého

posudku na základě revizního znaleckého zkoumání nelze zpětně zpochybnit existenci skutkových tvrzení z něj vyplývajících.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Je-li však dovolání přípustné, jako je tomu v dané věci, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci bylo z obsahu spisu zjištěno, že soud prvního stupně postupoval v rozporu s § 132 a § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nehodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti (a odvolací soud z takto zjištěného skutkového stavu vycházel) a ve svém rozsudku neuvedl, proč neprovedl i další navržené důkazy. Ačkoli není dovolací soud oprávněn přezkoumávat skutková zjištění nalézacích soudů, je podle ustálené judikatury Ústavního i Nejvyššího soudu součástí spravedlivého procesu rovněž možnost účastníka řízení navrhnout důkazy, přičemž soud sice není povinen navržené důkazy provést, avšak je povinen o všech návrzích rozhodnout a pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995, obdobně např. nálezy sp. zn. III. ÚS 95/97 ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. I. ÚS 549/2000 ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 663/2000 ze dne 10. 4. 2001, nebo nálezy sp. zn. IV. ÚS 67/2000 ze dne 20. 5. 2001). Tytéž závěry vyplývají také např. z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2363/2012, nebo ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 22 Cdo 2701/2016. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. IV. ÚS 666/10, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2319/2018). Těmto požadavkům soud prvního stupně nedostál, neboť náležitě nevyložil a neodůvodnil, proč zamítl důkazní návrhy žalobkyň na vypracování znaleckého posudku z oboru dendrologie na stáří pařezů, dále doplnění znaleckého posudku Ing. Vlasáka a výslech svědka J. Soud prvního stupně sice uvedl, že tyto důkazní návrhy zamítá pro nadbytečnost, svůj závěr však blíže neodůvodnil, a není tak patrno, v čem má tato nadbytečnost spočívat. Je zásadně v logickém rozporu zamítnutí důkazních návrhů žalobce pro nadbytečnost a konstatování, že žalobce neunesl důkazní břemeno (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1402/2016). V projednávané věci je tedy řízení zatíženo vadou, neboť jde o opomenuté důkazy.

Jestliže je rozsudek soudu prvního stupně nepřezkoumatelný, protože tento soud nerespektoval zásady uvedené v ustanoveních § 157 odst. 2 a § 132 o. s. ř., tedy jestliže z jeho odůvodnění nevyplývá, které skutečnosti má soud za prokázány a které nikoli, o které důkazy opírá svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, případně proč neprovedl i další důkazy, takové rozhodnutí musí odvolací soud zrušit podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a věc podle ustanovení § 221a odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení, jinak by řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (k tomu srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 1993, sp. zn. 2 Cdo 2/93, uveřejněný pod č. 19 v Bulletinu Vrchního soudu v Praze, ročník 1993, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2000 sp. zn. 20 Cdo 1045/99, uveřejněný pod č. 14 v časopise Soudní judikatura, ročník 2001). Neobstojí závěr, že rozsah škody není možno stanovit ani úvahou soudu ve smyslu § 136 o. s. ř., což konstatoval znalecký ústav, neboť jde o právní závěr, jež soud

nemůže bez bližšího odůvodnění přebírat ze znaleckého posudku, a to tím spíše, že ustanovení § 136 o. s. ř. upravuje právě ty situace, kdy výši nároku nelze na základě provedených důkazů zjistit buď vůbec, nebo jen s nepoměrnými obtížemi. Odvolací soud se tak dopustil vady řízení, jestliže nezrušil rozsudek soudu prvního stupně pro nepřezkoumatelnost.

Aniž by bylo zapotřebí zabývat se dalšími námitkami žalobkyň, lze již z výše uvedených důvodů uzavřít, že uplatněný dovolací důvod je naplněn a že rozhodnutí odvolacího soudu není věcně správné. Dovolací soud proto rozsudek odvolacího soudu zrušil, a protože se tyto důvody vztahují i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i je a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.). Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný. V novém rozhodnutí o věci soud rozhodne o náhradě všech nákladů řízení včetně řízení dovolacího (§ 243g odst. 1 o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 25. 6. 2020

JUDr. Robert Waltr
předseda senátu